

**МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ**

**ЗБІРНИК
НАУКОВИХ ПРАЦЬ**

**Донецького державного університету
управління**

Том XIV

Серія “Економіка”

Випуск 279

**“Механізми підвищення ефективності
управління функціонуванням
регіональної економіки”**

Донецьк ДонДУУ 2014

**ББК 65.9 (4Укр)
З-41**

Засновник: Донецький державний університет управління

Редакційна колегія:

головний редактор – д.е.н., проф. Поважний О.С.;
заступник головного редактора – д.е.н., проф. Дорофієнко В.В.;
д.е.н., проф. Поважний С.Ф. (Донецький державний університет управління);
д.е.н., проф. Дубницький В.І. (Донецький державний університет управління);
д.е.н., проф. Губерна Г.К. (Донецький державний університет управління);
д.е.н., проф. Батченко Л.В. (Донецький державний університет управління);
д.е.н., проф. Беленцов В.М. (Донецький державний університет управління);
д.е.н., проф. Рекова Н.Ю. (Донецький державний університет управління);
д.е.н., доц. Бессонова О.А. (Південно-Західний державний університет, м. Курськ).

З-41 Збірник наукових праць ДонДУУ: “Механізми підвищення ефективності управління функціонуванням регіональної економіки”: Серія “Економіка”. – Т XIV, вип. 279. – Донецьк: ДонДУУ, 2014. – 283 с.

У збірнику наукових праць представлені результати по двох наукових напрямках. Перший напрям: теоретичні та прикладні проблем територіальної організації продуктивних сил, удосконалення соціально-економічних відносин у державі, її регіонах і населених пунктах, формування та використання конкурентних переваг держави й регіонів та організаційно-економічні механізми регулювання розвитку країни та її території. Цей напрямок орієнтований на фахівців які працюють над розвитком продуктивних сил та регіональної економіки. Другий напрям: теоретико-методологічні та науково-практичні дослідження суспільних явищ і процесів у сфері демографії, праці та соціального розвитку. Цей напрям орієнтований на фахівців які працюють над розвитком демографії, економіки праці, соціальної економіки і політики. Збірник орієнтований на наукових працівників, викладачів, аспірантів і студентів, які працюють в галузі економіки і займаються питаннями її сталого розвитку.

ISBN 5-7763-1094-6

ББК 65.9 (4Укр)

Адреса редакції: 83015, м. Донецьк-15, вул. Челюскінців, 163а.

Телефони: (0622) 90-24-37; (062) 337-66-09.

Затверджений додатком до постанови Президії ВАК України
від 12.06.2002 №1 – 05/6 як фаховий з економіки

Видається відповідно з рішення Вченої Ради ДонДУУ

© Донецький державний
університет управління, 2014

УДК 330.341.1

АНАЛІЗ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ В МАЛИХ МІСТАХ ДОНЕЦЬКОГО РЕГІОНУ

Чернишов О.Ю.,
*аспірант кафедри менеджменту невиробничої сфери
Донецький державний університет управління
м. Донецьк, Україна*

В роботі розглянуто основні аспекти нормативно-правового забезпечення управлінських процесів, виділено форми правового регулювання управлінських процесів в малих містах в умовах ринку, перелічено основні нормативно-правові акти регулювання управлінської діяльності в Україні.

Ключові слова: нормативно-правове забезпечення, системність, розвиток, регіональний менеджмент, системний підхід, концептуальні складові, системний розвиток.

В работе рассмотрено основные аспекты нормативно-правового обеспечения управленческих процессов, выделено основные формы правового регулирования управленческих процессов в малых городах в условиях рынка, перечислено основные нормативно-правовые акты регулирования управленческой деятельности в Украине.

Ключевые слова: нормативно-правовое обеспечение, системность, развитие, региональный менеджмент, системный подход, концептуальные составляющие, системное развитие.

The article reviews of the main aspects of the legal provision of management process, selected forms of legal regulation of management process in small town, listed the legal acts regulating management activity in Ukraine.

Keywords: legal provision, system, development, regional management, system approach, conceptual components, system development.

Нормативно-правове регулювання визначається як діяльність держави (уповноважених органів) з видання

юридичних норм поведінки людей, обов'язкових для виконання, яка підтримується громадською думкою та забезпечується можливостями державного апарату. Предметом нормативно-правового регулювання є вдосконалення функціонування управлінських інститутів, формалізації взаємовідносин, які складаються в процесі вирішення суспільних та приватних проблем.

Питання правового регулювання управлінської діяльності постійно перебувають у полі зору українських вчених, таких як Б. Данилишин, О. Дацій, А. Мерзляк, А. Пересада, О. Решеvecь, М. Чумаченко. Серед зарубіжних вчених являють інтерес праці Г. Бірмана, С. Брю, Д. Дарнінга, І. Кембелла, Д. Мілера, П. Самуельсона, С. Фішера, Д. Хікса, Р. Холта, С. Шмідта та ін.

Метою статті є вивчення нормативно-правового забезпечення процесів управління малими містами в Україні.

Правовою основою конституційно-правового статусу міста є перш за все Конституція України, стаття 133 якої закріпила, що місто поряд з іншими адміністративно-територіальними одиницями (Автономною Республікою Крим, областями, районами, районами в містах, селищами і селами) є складовим елементом системи адміністративно-територіального устрою України. Зі змісту цієї статті Конституції випливає, що всі міста є рівними і мають однаковий конституційно-правовий статус, і тільки міста Київ і Севастополь мають спеціальний статус, який визначається Законами України. Статтею 140 Конституції закріплено право територіальної громади міста на місцеве самоврядування, тобто право самостійно вирішувати питання міського значення в межах Конституції і законів України.

Одним з перших законів незалежної України, у якому було зроблено спробу законодавчого закріплення статусу міста, є Закон України «Про основи містобудування» [1]. Цей Закон визначає правові, економічні, соціальні та організаційні засади містобудівної діяльності в Україні і спрямований на формування повноцінного життєвого середовища, забезпечення при цьому охорони навколишнього природного оточення, раціонального природокористування та збереження культурної спадщини. Закон дає визначення поняттю «містобудування», визначає головні напрями містобудівної діяльності, встановлює коло суб'єктів містобудування та їх компетенцію, а також державні стандарти,

норми і правила у сфері містобудування та регулює інші питання, пов'язані з правовідносинами в галузі містобудування. Цей нормативно-правовий акт має велике значення для розвитку українських міст, оскільки він сприяє розвитку будівництва міст, збереженню архітектурної спадщини населених пунктів

Певне значення у формуванні правового статусу міст відіграє Закон України «Про Генеральну схему планування території України» [2]. Цей Закон визначає пріоритети та концептуальні питання вирішення планування і використання території країни, вдосконалення систем розселення та забезпечення сталого розвитку населених пунктів, і перш за все міст, розвитку виробничої, соціальної та інженерно-транспортної інфраструктури, формування національної екологічної мережі. Генеральну схему розроблено відповідно до законів України та інших нормативно-правових актів з питань використання територій з урахуванням економічних, географічних, історичних, екологічних, демографічних особливостей регіонів. Положення Генеральної схеми відповідають принципам заключних документів Конференції ООН з розвитку населених пунктів (ХАБІТАТ-II) та відповідним рекомендаціям Європейської економічної комісії ООН і Ради Європи.

Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» встановлює правові та організаційні основи містобудівної діяльності і спрямований на забезпечення сталого розвитку територій з урахуванням державних, громадських та приватних інтересів.

Базовим законодавчим актом після прийняття Конституції України у створенні правових основ місцевого самоврядування є Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» [3]. Враховуючи, що на сьогодні відсутній Закон про правовий статус міста, цей Закон є єдиним найбільш повним нормативним актом, який закріплює основні принципи й систему міського самоврядування, повноваження міських рад та їх виконавчих органів, правовий статус міського голови, матеріальні й фінансові основи міського самоврядування, а також гарантії та відповідальність органів і посадових осіб міського самоврядування. Значення цього Закону для становлення органів влади в містах важко переоцінити, оскільки саме цей Закон, на наш погляд, поклав початок створенню правової бази, що

визначає повноваження органів самоврядування в містах і є основою для прийняття інших нормативно-правових актів, які визначатимуть конституційно-правовий статус міста.

Положення Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» щодо правового статусу органів самоврядування в містах розширюють і конкретизують інші закони, які також певною мірою визначають конституційно-правовий статус міст та їх органів влади. Зокрема:

1. Закон України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», який визначає засади, особливості та порядок підготовки й проведення виборів депутатів міських рад та міських голів. Він має велике значення, оскільки відображає демократичність конституційного ладу України і сприяє подальшому розвитку законодавчої бази щодо правового статусу органів міської влади;

2. Закон України «Про статус депутатів місцевих рад» [6], який визначає правовий статус депутата міської, районної у місті ради як представника інтересів територіальної громади, виборців свого виборчого округу та рівноправного члена міської ради, встановлює гарантії депутатської діяльності та порядок відкликання депутата міської ради. Цей Закон конкретизує положення Конституції України, Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», інших законів, які закріплюють конституційно-правовий статус міста та його органів самоврядування;

3. Законом України «Про службу в органах місцевого самоврядування» врегульовано правові, організаційні, матеріальні та соціальні умови реалізації мешканцями міст права на службу в органах місцевого самоврядування, визначено загальні засади діяльності посадових осіб, їх правовий статус, правові гарантії перебування на службі в органах місцевого самоврядування;

4. Закон України «Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності» визначив основні засади передачі об'єктів права державної власності у власність територіальних громад міст. Цей Закон має велике значення для міст ще й тому, що він надав можливість територіальним громадам міст самостійно володіти, користуватися й розпоряджатися своєю

власністю;

5. Закон України «Про органи самоорганізації населення» [4], прийняття якого обумовлено прагненням держави створити умови для включення жителів у процес управління міськими справами, наділяючи їх при цьому широким колом власних та делегованих повноважень в усіх сферах міського життя.

Значний внесок в розвиток конституційно-правового статусу міста зробив Закон України «Про столицю України – місто-герой Київ». Цей Закон визначає спеціальний статус міста Києва як столиці України, особливості здійснення та організаційно-правові основи місцевого самоврядування та виконавчої влади у місті, столичні функції Києва, адміністративно-територіальний устрій, функції і повноваження посадових осіб, органів місцевого самоврядування та виконавчої влади, матеріальні і фінансові основи місцевого самоврядування столиці, а також гарантії забезпечення здійснення містом Києвом столичних функцій, відповідальність органів і посадових осіб місцевого самоврядування та місцевої державної адміністрації тощо. Незважаючи на те, що в цьому Законі містяться деякі прогалини і різночитання, на наш погляд, він може стати еталоном для розробки інших законів, які врегулюють конституційно-правовий статус міст України.

До окремої групи спеціальних законодавчих актів, що регламентують особливий статус деяких міст, входять такі Закони України: «Про статус гірських населених пунктів в Україні», «Про спеціальну економічну зону «Яворів», «Про спеціальну економічну зону туристсько-рекреаційного типу «Курортотоліс-Трускавець», «Про спеціальну економічну зону «Славутич», «Про спеціальну вільну економічну зону «Рені», «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на території міста Харкова», «Про спеціальну економічну зону «Миколаїв», «Про державно-правовий експеримент розвитку місцевого самоврядування в місті Ірпені, селищах Буча, Ворзель, Гостомель, Коцюбинське Київської області». Ці закони у своїй сукупності закріплюють принципи місцевої демократії, проголошені Конституцією України. Захист і зміцнення місцевої демократії, місцевої економіки та місцевих фінансів – не тільки запорука успіху соціально-економічних реформ та демократичних перетворень в країні, але й надійний шлях до європейської спільноти, втілення

європейських та світових стандартів у життя українського суспільства. Цей висновок відповідає вимогам Європейського Союзу, для якого розвиток місцевого самоврядування – обов'язковий атрибут демократичних країн – членів ЄС.

Особливе місце серед нормативних актів, що забезпечують розвиток сучасних українських міст, є Концепція сталого розвитку населених пунктів [5]. Цей документ прийнято з метою забезпечення виходу з кризи і створення умов для сталого розвитку населених пунктів. Концепція стала основою для розроблення відповідних нормативно-правових актів і програм соціально-економічного розвитку населених пунктів, забезпечення скоординованої діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з розв'язання практичних завдань на державному, регіональному і місцевому рівнях.

Особливе місце у розвитку України посідають малі міста–населені пункти з чисельністю населення від 5 тис. до 50 тис. осіб. Таких в Україні налічується 350, що становить $\frac{3}{4}$ загальної кількості міст України. Малі міста є основою прогресу та створення великих виробничих і містобудівних комплексів, гарантом стабільності держави і суспільства.

На сучасному етапі розбудови держави в малих містах має місце складна економічна та соціальна ситуація, передусім у сфері формування і функціонування ринку праці. Недостатнє врахування специфіки малих міст під час проведення економічних реформ загострило соціально-трудові відносини в них, призвело до безробіття в значних масштабах. Спад виробництва, дестабілізація соціально-економічного та фінансового стану в Україні послабили економічну базу малих міст. Виконання соціально-економічних і культурних програм розвитку територіальних громад цих міст не забезпечено фінансовими ресурсами.

На необхідність стабілізації розвитку малих міст України, забезпечення їх соціально- економічного та духовного зростання, збереження їх історико-культурної спадщини було звернуто увагу ще у Розпорядженні Президента України від 19 жовтня 2000 р. «Про забезпечення комплексного розвитку малих міст України» [6], у якому було передбачено заходи щодо поліпшення соціально-економічного становища малих міст.

На виконання зазначеного Розпорядження Президента

Законом України від 4 березня 2004 р. було затверджено Загальнодержавну програму розвитку малих міст. Мета Програми полягає у створенні організаційних, нормативно-правових та економічних механізмів забезпечення позитивних зрушень у соціально-економічному розвитку малих міст, екологічної безпеки їх території, підвищення життєвого рівня населення, поліпшення якості громадських послуг, які надаються населенню, на основі ефективного використання ресурсного та науково-виробничого потенціалу, ринкових перетворень у господарському комплексі, а також у розробленні правових засад та інструментів державного стимулювання цих процесів.

Виконання Програми дасть інтенсивний поштовх до комплексного розвитку малих міст, сприятиме піднесенню їх економіки, поліпшенню інвестиційного клімату і стану міського господарства, а також збереженню архітектурно-містобудівної спадщини та поліпшенню умов життєдіяльності населення. Удосконалення законодавчих та інших нормативно-правових актів, що регулюють різні аспекти функціонування малих міст, проведення економічних реформ стимулюватимуть економічне зростання малих міст на основі максимального використання місцевих ресурсів.

Важливо врахувати феномен впливу малих міст на національний економічний розвиток і максимально стимулювати цей процес на державному рівні. Прозорість діяльності місцевої влади, наближеність місцевих лідерів до місцевих проблем і їх відповідальність перед жителями при належній підготовці сприяють реалізації реалістичних програм економічного розвитку, які у своїй більшості базуються на ефективному використанні обмежених місцевих ресурсів та тісній співпраці з приватним бізнесом [7, с. 57]. Успіхи в економічній, політичній та соціальній стабілізації мають забезпечити саме малі міста, тому державна підтримка малих міст та їх бізнесу мають визначальне значення для розвитку демократії в Україні.

Деякі вчені слушно підкреслюють, що чинне законодавство України про місцеве самоврядування має багато прогалин, не повністю відповідає принципам Європейської хартії місцевого самоврядування щодо організаційної, правової і фінансово-економічної самостійності територіальних громад, має недосконалі й суперечливі норми.

Муниципальні відносини є окремою і великою за обсягом частиною конституційних правовідносин, і тому вони потребують комплексного, зваженого і наукового підходу до правового регулювання усіх питань, що виникають в процесі функціонування адміністративно-територіальних одиниць. Такий підхід забезпечить ефективний розвиток і функціонування системи місцевого самоврядування, що є необхідною умовою для подальшого прогресу України як демократичної, соціальної, правової держави.

Окремі аспекти функціонування міст регулюються актами Президента України і Кабінету Міністрів України, тобто підзаконними нормативними актами, які мають значну роль у становленні інституту конституційно-правового статусу міст. В основному ці акти конкретизують законодавчі повноваження, а також питання, віднесені до їх компетенції.

Становлення і розвиток в Україні місцевого самоврядування в містах супроводжується необхідністю вирішення широкого кола проблем, які торкаються інтересів міського самоврядування, зокрема таких, як питання підвищення економічної самостійності міст, надання окремим містам особливого статусу, запровадження та реалізація на території України економіко-правових експериментів з метою подальшого можливого застосування набутого досвіду щодо соціально-економічного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць на всій території України.

Одним з перших нормативно-правових актів, який мав економічну спрямованість, був Указ Президента України «Про зміцнення економічних основ самоврядування міст України». Він передбачив перехід у комунальну власність міст таких галузей, як житлово-комунальне господарство, побутове обслуговування, торгівля і громадське харчування, міський транспорт, освіта, культура, охорона здоров'я та соціальне забезпечення, закріпивши тим самим обов'язок міських влад безпосередньо займатися цими питаннями.

З метою забезпечення подальшого розвитку місцевого самоврядування в Україні, зміцнення його організаційних, правових, матеріально-фінансових, інформаційних засад Указом Президента України було затверджено Програму державної підтримки розвитку місцевого самоврядування в Україні, яку

спрямовано на удосконалення правових засад місцевого самоврядування, поліпшення умов для забезпечення життєдіяльності та соціального захисту населення, розвиток ініціативи жителів міст, селищ та сіл у вирішенні питань місцевого значення.

Доводиться констатувати, що істотною проблемою залишається дефіцит законодавства в галузі адміністративно-територіального устрою. Запланована в Україні адміністративно-територіальна реформа потребує належної законодавчої бази. На превеликий жаль, законодавець так і не знайшов часу та коштів на проведення такої необхідної для країни реформи адміністративно-територіального устрою. Немало проєктів відповідних законів неодноразово надходило до Верховної Ради України, але жоден з них поки що не знайшов підтримки у парламентарів. З метою прискорення цього процесу в Україні акти, якими створювалися спеціальні органи, але й це не дало вагомих результатів. З огляду на зазначене, дослідження цієї тематики видається складним та актуальним, а вирішення проблем законодавчого визначення адміністративно-територіального устрою потребує якнайшвидшого розгляду та розв'язання.

Звичайно, це лише окремі положення щодо розвитку законодавчої бази, яка регулює конституційно-правовий статус міста, його органів самоврядування та створення дійового механізму його реалізації. Розв'язання цих питань може зміцнити статус міста, підвищити відповідальність посадових осіб за стан міського господарства, «перейти від формування бюджету по залишковому принципу без врахування потреб до розробки політики бюджетування, як відкритого політичного процесу з ефективним використанням міських ресурсів, що дасть можливість ефективно управляти містом» [8, с. 9], покращити економічну базу міст.

Таким чином, сьогодні в Україні існує система законодавчих та підзаконних актів, які певною мірою визначають конституційно-правовий статус міст. Однак багато питань залишаються нерегульованими. Тому вкрай необхідно у сучасних умовах прискорити процес прийняття низки спеціальних законів, що буде сприяти більш конкретному визначенню конституційно-правового статусу міста і зміцненню

його економічного і політичного потенціалу. При проведенні адміністративно-територіальної реформи необхідно приділити певну увагу малим містам, використовуючи досвід зарубіжних країн (муніципальне співробітництво, створення спеціальних округів, зменшення кількості органів місцевого самоврядування), з метою максимального стимулювання їх економічного розвитку на державному рівні.

Література:

1. Про основи містобудування: Закон України від 16 листопада 1992 року: за станом на 18.11.2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 52. – Ст. 683.

2. Про Генеральну схему планування території України: Закон України від 7 лютого 2002 року: за станом на 18.11.2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 30. – Ст. 204.

3. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року: за станом на 23.10.2013 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.

4. Про органи самоорганізації населення: Закон України від 11 липня 2001 року: за станом на 06.12.2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 48. – Ст. 254.

5. Про Концепцію сталого розвитку населених пунктів: Постанова Верховної Ради України від 24 грудня 1999 року № 1359-XIV: за станом на 24.12.1999 р. // Офіційний вісник України. – 2000. – № 1. – Ст. 6.

6. Про забезпечення комплексного розвитку малих міст України: Розпорядження Президента України від 19 жовтня 2000 року: за станом на 19.10.2000 р. // Офіційний вісник України. – 2000. – № 43. – Ст. 1828.

7. Федів І. Економічна інфраструктура і розвиток міста / І. Федів // Самоврядування та самоорганізація територіальних громад: Матеріали науково-практичної конференції (Львів, 24–25 червня 1999 р.). – Львів: Добродійний громадський Фонд ім. Князя Осмомисла, 1999. – С. 49–62.

8. Федчишин М. Новий адміністративно-територіальний устрій України і місцеве самоврядування. Характер взаємозв'язку / М. Федчишин, В. Фрончко // Віче. – 2001. – № 4. – С. 38–46

ЗМІСТ

Розділ 1. ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

Гедз М.Й. ІДЕЙНО-ЦІННІСНІ ОРІЄНТИРИ І НАПРЯМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ РЕГІОНІВ	3
Бєлякова О.В. СУТНІСНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ	17
Вольська О.М., Кирилюк А.І. КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНУ В КОНТЕКСТІ ВИКЛИКІВ ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА.....	32
Древицька І.Ю., Клейнер Я.С. КОМУНІКАЦІЙНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ І ПРЕЗЕНТАЦІЇ ІМІДЖУ РЕГІОНУ	39
Лисунець К.П. НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ РЕГІОНІВ З МЕТОЮ ЗАПОБІГАННЯ ДЕПРЕСИВНОСТІ ПРОСТОРОВОГО РОЗВИТКУ	48
Манн Р.В. УНИКАЛЬНЫЕ ВОЗМОЖНОСТИ ФОРСАЙТ-ТЕХНОЛОГИЙ В РАЗВИТИИ РЕГИОНАЛЬНОГО МЕНЕДЖМЕНТА.....	57
Матвієнко О. Д., Савченко А.М. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЯК КЛЮЧОВИЙ РЕСУРС ГАРМОНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІЧНИХ І СОЦІАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЇ	67
Ободець Р.В. ТЕОРЕТИКО МЕТОДОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ПОНЯТТЯ «ІНФРАСТРУКТУРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ»	76
Солоха Д.В., Финагіна О.В. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТТЯ РЕГІОНАЛЬНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛА В КОНТЕКСТЕ РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ ХОЗЯЙСТВЕННОГО КОМПЛЕКСА	88
Сотниченко Л.Л. ДОСВІД ТА ПРАКТИКА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН ЩОДО РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ РЕГІОНІВ	98
Трухіна О.А. ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ПРОЦЕС В РЕГІОНІ ЯК ОБ'ЄКТ УПРАВЛІННЯ.....	107

Розділ 2. РОЗВИТОК ПРОДУКТИВНИХ СИЛ І РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Колосюк В.П., Иванов М.Ф., Юсиф Саад С. ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ ИНФРАСТРУКТУРА КАК СОСТАВНАЯ ЧАСТЬ ПРЕДПРИЯТИЯ СТРОИТЕЛЬНОГО КОМПЛЕКСА И ОБЪЕКТ УПРАВЛЕНИЯ.....	119
Лоскутова В.В. ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПРОДУКТИВНИХ СИЛ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ.....	133
Морева В.В. ВПЛИВ ЕКОНОМІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ТЕРИТОРІЇ НА МОДЕЛІ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПРОМИСЛОВИМ РЕГІОНОМ.....	147
Пашкевич М.С. КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ РЕГІОНАЛЬНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПРОДУКТИВНИХ СИЛ	153
Петрушевський Ю.Л. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ ТЕПЛОПОСТАЧАЛЬНОГО КОМПЛЕКСУ МІСТА ...	162
Ромодан Ю.О. ПРОБЛЕМИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ АПК ТА ЇХ ВИРІШЕННЯ.....	176
Склепович М.В. ОРГАНІЗАЦІЙНА ПІДТРИМКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ КОМЕРЦІЙНОЇ ПРОПОЗИЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА-ВИРОБНИКА БУДІВЕЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ ...	181
Чернишов О.Ю. АНАЛІЗ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ В МАЛИХ МІСТАХ ДОНЕЦЬКОГО РЕГІОНУ	189
Шемяков О.Д. ВИЗНАЧЕННЯ ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ МЕТАЛУРГІЙНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ.....	199

Розділ 3. ЕКОНОМІКА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ ТА ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Георгієв В.А. ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ З ПОБУТОВИМИ ВІДХОДАМИ	206
Князєва Т.В. НАУКОВИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ ...	212

**Розділ 4. ДЕМОГРАФІЯ, ЕКОНОМІКА ПРАЦІ, СОЦІАЛЬНА
ЕКОНОМІКА І ПОЛІТИКА**

Гурій П.С. ЗАЛУЧЕННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ ДО РЕАЛЬНОГО
ДИПЛОМНОГО ПРОЕКТУВАННЯ ЯК ЗАСІБ ПРИСКОРЕННЯ
ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МІСТ РЕГІОНУ220

Докторова Н.П. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ
ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ
НАСЕЛЕННЯ227

Драгомірова Є.С. ВИЗНАЧЕННЯ ВЕКТОРІВ ДЕРЖАВНОЇ
РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ У НАПРЯМУ ВІДТВОРЕННЯ
РЕГІОНАЛЬНОГО СОЦІУМУ236

Тарасенко Д.Л. ФОРМИРОВАНИЕ СОЦИАЛЬНО-
ЭКОНОМИЧЕСКОЙ МОДЕЛИ ОБЩЕСТВЕННОГО ТРУДА245

Федішина А.С., Решетова Г.І. АНАЛІЗ ДЕМОГРАФІЧНОЇ
СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ251

Шемяков А.Д. СОЦИАЛИЗАЦИЯ ЧЕЛОВЕКА КАК ОСНОВА
ЭФФЕКТИВНОГО РАЗВИТИЯ СОЦИАЛЬНОЙ ОТВЕТСТВЕННОСТИ
СУБЪЕКТОВ ТРУДОВЫХ ОТНОШЕНИЙ261

Гончарова Л.О. НЕОБХІДНІСТЬ УДОСКОНАЛЕННЯ ПІДГОТОВКИ
УПРАВЛІНСЬКОГО ПЕРСОНАЛУ273

**Збірник наукових праць
Донецького державного університету управління**

**Том XIV
Серія “Економіка”
Випуск 279**

**“Механізми підвищення ефективності
управління функціонуванням регіональної економіки”**

Матеріали, що публікуються, відбивають точку зору авторів, що може не збігатися з думкою редколегії збірника.

Посилання на збірник при цитуванні або частковому використанні тексту публікації обов’язкові.

Видається мовою оригіналу.

Відповідальний
за випуск
Технічний редактор

Гурій П.С.
Зензеров В.І.

Підп. до друку 15.01.2014 р.	Формат 60x84 ¹ / ₁₆ .	Папір офсетний.
Різографічний друк.	Ум.-др. арк. 15,4.	Ум.фарб.-відб. 15,6.
Облік.-вид. арк. 15,8.	Тираж 300 прим.	Замовл. № 0115.

Донецькій державній університет управління
Україна, 83015, м.Донецьк-15, вул. Челюскінців, 163 а.

Свідоцтво про реєстрацію ДК №382 від 26.03.2001 р.